

Οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις κυβερνητικών αξιωματούχων, με πιο κραυγαλέα την πρόσφατη δήλωση της κυβερνητικής εκπροσώπου κ. Γεροβασίλη, ότι δρομολογείται η ολοκλήρωση και λειτουργία του μεγάλου φράγματος της Μεσοχώρας ως «αυτόνομου» υδροηλεκτρικού έργου, αποδεικνύουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει διαβεί οριστικά και τον Ρουβίκωνα και τον Αχελώο και έχει προσχωρήσει στο ετερογενές αλλά ευρύ (από την ακροδεξιά μέχρι το ΚΚΕ) μπλοκ των πολιτικών δυνάμεων, που στηρίζουν τον αναπτυξιακό μύθο των «μεγάλων έργων» και αδιαφορούν για το δυσβάσταχτο κοινωνικό, οικονομικό και περιβαλλοντικό κόστος, που αυτά προκαλούν.

Θα μπορούσαμε να θυμίσουμε πολλές από τις δημόσιες δεσμεύσεις του Πρωθυπουργού αλλά και άλλων επιφανών εκπροσώπων του ΣΥΡΙΖΑ στο πρόσφατο ακόμα παρελθόν, που τον είχαν τοποθετήσει στη σωστή πλευρά μιας μάχης εμβληματικής για την οικολογική ισορροπία της ορεινής Ελλάδας, δίπλα σ' ένα μαχητικό κίνημα όχι μόνο των κατοίκων της Μεσοχώρας και της ευρύτερης περιοχής, όχι μόνο των οικολογικών οργανώσεων αλλά με πανελλήνια απήχηση και διαστάσεις, ενάντια στην «αναπτυξιακή» υστερία, τη συκοφαντία και την καταστολή. Θα μπορούσαμε να θυμίσουμε την, σταθερή έκτοτε, τοποθέτηση του 2008 ότι «το φράγμα δεν θα λειτουργήσει και αυτοί που το κατασκεύασαν θα λογοδοτήσουν για την κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος», τις πάγιες θέσεις του Τμήματος Οικολογίας του «παλιού», προκυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ ενάντια και στα φράγματα γενικά και σ' αυτό της Μεσοχώρας ειδικά αλλά ακόμα – ακόμα και αυτή την πρόσφατη, μετά από την αποδοχή του 3ου μνημονίου, τις μαζικές αποχωρήσεις των μελών του και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου, ανακοίνωση του ίδιου Τμήματος ότι «η αυτόνομη προώθηση του φράγματος της Μεσοχώρας, δεν αναμένεται να λύσει κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα πλην ίσως των απαιτήσεων κερδοφορίας των κάθε είδους εργολάβων (αυτών δηλαδή που θα αγοράσουν «κοψοχρονιά» τον ΥΗΣ Μεσοχώρας, όπως και άλλους πέντε που ήδη είναι προς πώληση μαζί με την ΔΕΗ, αν τελικά αυτό δεν αποφευχθεί). Αντίθετα, θα επιφέρει σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις, περιβαλλοντικές, κοινωνικές, αλλά και οικονομικές στο παρόν και στο μέλλον, επιπτώσεις που έχουν αναδειχθεί με επάρκεια στο δημόσιο διάλογο τόσων χρόνων".

Το φράγμα της Μεσοχώρας, κατασκευασμένο παράλογα στα πλαίσια της φαραωνικής εργολαβικής σύλληψης της εκτροπής του Αχελώου, η οποία, παρά τις κυβερνητικές διαβεβαιώσεις, δεν έχει διασφαλιστεί ότι εγκαταλείπεται όσο τα εργοτάξια στη σήραγγα εκτροπής της Συκιάς δεν σφραγίζονται, κατασκευασμένο παράνομα παρά τις

επανειλημμένες ακυρώσεις του έργου από το Συμβούλιο της Επικρατείας, κατασκευασμένο σπάταλα προς δόξαν του κέρδους των τεχνικών εταιριών των υπεργολάβων της ΔΕΗ, κατασκευασμένο επικίνδυνα γιατί ακόμα και σήμερα τα σενάρια ευστάθειας του οικισμού της Μεσοχώρας (του κομματιού που θα απομείνει εννοείται, μετά από την κατάκλυση του ταμιευτήρα) είναι επισφαλή, είναι, σε κάθε περίπτωση, κατασκευασμένο ΚΑΙ αντιοικονομικά, αν το όφελος της παραγωγής ενέργειας συγκριθεί με το συνολικό κοινωνικό και περιβαλλοντικό κόστος στον άνω ρου του Αχελώου, ο οποίος είναι ήδη βαρύτατα τραυματισμένος από τα μεγάλα φράγματα, τα περισσότερα από την εποχή της χούντας, στα Κρεμαστά, το Καστράκι, τον Στράτο και τον Ταυρωπό.

Γι’ αυτό και είναι απερίγραπτη η επιχειρηματολογία της κ. Γεροβασίλη ότι η λειτουργία του έργου θα προσφέρει «φτηνή» ηλεκτρική ενέργεια, μια επιχειρηματολογία βγαλμένη από τα τρίσβαθα της δεκαετίας του 1960, όταν η ΔΕΗ και οι υπεργολάβοι της κατέστρεφαν αφειδώς και ανερυθρίαστα τα ελληνικά ποτάμια. Τα αποτελέσματα είναι πλέον απτά : καταστροφή βιοποικιλότητας και οικοσυστημάτων, αλλαγές στο τοπικό κλίμα, στη δίαιτα των υδάτων και στην μορφολογία των εκβολών, υποβάθμιση της ποιότητας του νερού, άνοδος της υγρασίας, έκλυση μεθανίου και συμβολή στο φαινόμενο του θερμοκηπίου, σεισμικότητα, αλάτωση των εδαφών, καταστροφή τοπίων και μνήμης, πτώση των υδροφόρων οριζόντων, υποβάθμιση της γεωργικής γης, κόστος διαχείρισης των κινδύνων από τη μεγάλη συγκέντρωση νερού, κόστος μετεγκατάστασης χωριών. Όπως έχει συνοψίσει το παγκόσμιο αντιφραγματικό κίνημα εδώ και πολλά χρόνια, το κόστος από τη λειτουργία ενός φράγματος δεν παρουσιάζεται ποτέ σε ένα φύλλο ισολογισμού ! Και θα έπρεπε να γνωρίζει η κυβερνητική εκπρόσωπος ότι η χώρα διαθέτει υπερεπάρκεια εγκαταστάσεων παραγωγής ενέργειας, πολλές από τις οποίες είναι πλέον ιδιωτικές και τις πληρώνουμε για να υπολειτουργούν ή να μη λειτουργούν καθόλου.

Αντί πρόσθετης απάντησης μνημονεύουμε την προαναφερθείσα ανακοίνωση του Τμήματος Οικολογίας, του «νέου» επαναλαμβάνουμε ΣΥΡΙΖΑ, ότι «τα μεγάλα φράγματα με τους γιγάντιους ταμιευτήρες εντάσσονται στο άγριο καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης, που δεν ενδιαφέρεται ούτε για τη διατήρηση των φυσικών πόρων ούτε για τα δικαιώματα των σημερινών και των μελλοντικών γενεών. Για τον ΣΥΡΙΖΑ το νερό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας με την τήρηση αυστηρών προϋποθέσεων και ειδικότερα στο πλαίσιο της συνολικής πολιτικής μας για τις Α.Π.Ε., η οποία δεν είναι συμβατή με μεγάλα υδροηλεκτρικά έργα. Συγκεκριμένα, η κατασκευή υδροηλεκτρικών έργων πρέπει να συναρτάται άμεσα και αποκλειστικά με την ικανοποίηση των ενεργειακών αναγκών της περιοχής έτσι ώστε να συμβάλει στην ανάπτυξη του τόπου και όχι με το καπιταλιστικό κέρδος». Το ζήτημα βεβαίως είναι ότι οι δημόσιες τοποθετήσεις έχουν αξία

την ώρα του πραγματικού κινδύνου και όχι σε ανύποπτο χρόνο ! Και προς το παρόν βλέπουμε μόνο σιωπή …

Από τη δική μας πλευρά δεν βρίσκουμε κανένα λόγο να προδώσουμε τις απόψεις και τον αγώνα τόσων χρόνων, να εγκαταλείψουμε τους κατοίκους της Μεσοχώρας και της Νότιας Πίνδου στα νύχια των τεχνικών εταιριών και των κρατικών αξιωματούχων, να ξεγελαστούμε από τα κυρίαρχα, «αναπτυξιακά» υποτίθεται, αφηγήματα. Η μάχη ενάντια στη λειτουργία της Μεσοχώρας, ενάντια στην κατασκευή νέων μεγάλων φραγμάτων – και ασφαλώς ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των παλιών – και ενάντια στην επιχείρηση πολιτικής εξαπάτησης και χειραγώγησης εξακολουθεί να είναι επίκαιρη. Όπως και ο γενικότερος αγώνας ενάντια στις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις και για την κατοχύρωση της ενέργειας ως δημόσιου – κοινωνικού αγαθού !

Οι υπογράφοντες/ υπογράφουσες,

1. Σοφία Βασιλειάδου,
2. Νατάσα Βαρουχάκη,
3. Γιώργος Βελεγράκης,
4. Κώστας Γαβριηλίδης,
5. Ροζίνα Γιώτη,
6. Ηρώ Διώτη,
7. Μανώλης Ισσιγόνης,
8. Πέτρος Κακούρος,
9. Μαρίτα Κουρούπη,
10. Πέτρος Μπαστέας,
11. Αβα Μπουλούμπαση,
12. Γιάννης Παπαδημητρίου,
13. Κώστας Παπακώστας,
14. Ελένη Πορτάλιου,
15. Δέσποινα Σπανούδη,
16. Πάνος Τότσικας,
17. Τέλης Τύμπας,
18. Γιάννης Φραγκιαδάκης,
19. Μαρία Χειρακάκη,
20. Πέτρος Ψαρρέας